

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci žalobce: **Tesco Stores ČR a.s.**, se sídlem Vršovická 1527/68b, Praha 10, zastoupeného Mgr. Luděkem Šrubařem, advokátem se sídlem Kaprova 42/14, Praha 1, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2013, č. j. ČOI 110408/13/0100,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2013, č. j. ČOI 110408/13/0100, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný j e p o v i n e n zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Lud'ka Šrubaře, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Plzeňského a Karlovarského (dále jen „ČOI“ nebo též „správní orgán prvního stupně“), ze dne 28. 8. 2013, č. j. ČOI 98249/13/2200. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 475 000 Kč pro porušení § 3 písm. c) odst. 1 a naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 24 odst. 7 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o ochraně

spotřebitele“); pro porušení § 4 odst. 3 téhož zákona a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele; dále pro porušení § 12 odst. 1 zákona a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele a pro porušení § 15 odst. 1 a naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 24 odst. 7 písm. j) zákona o ochraně spotřebitele.

I. Obsah žaloby

Žalobce v úvodu podané žaloby připomněl, že rozhodnutím ČOI byl uznán vinným ze spáchání následujících správních deliktů:

- A) Porušení povinností stanovených v § 3 písm. c) zákona (poctivý prodej) – nesprávné účtování cen výrobků;
- B) Porušení povinností stanovených v § 3 písm. c) zákona (poctivý prodej) – nesprávné účtování celkové částky za kontrolní nákup;
- C) Porušení povinností stanovených v § 4 odst. 2 zákona (nekalé obchodní praktiky) – nepřehledná informace o počátku „letákové“ akce;
- D) Porušení povinností stanovených v § 12 odst. 1 zákona (informování o ceně) – chybějící informace o ceně nabízených výrobků;
- E) Porušení povinností stanovených v § 15 odst. 1 zákona (předvedení výrobku) – nepředvedení zvoleného výrobku.

Za výše uvedené delikty byla žalobci uložena pokuta ve výši 475 000 Kč a dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

Žalobce v podané žalobě nepopíral, že k některým výše popsaným porušením zákona o ochraně spotřebitele skutečně došlo, nikoli však ke všem. Žalobce v první řadě popíral spáchání správních deliktů označených pod body A) a D). V této souvislosti namítal, že rozhodnutí ČOI vychází pouze z protokolu o kontrole, který měl být vyhotoven v souladu se zákonem č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní kontrole“). Tento zákon však dle žalobce nehovoří o tom, že by protokol o provedené kontrole byl veřejnou listinou, která by osvědčovala skutečnosti v ní uvedené, nebude-li prokázán opak. Za této situace tak byl žalobce toho názoru, že se jednalo o běžný důkaz, jehož obsah lze zpochybnit. Žalobce ve vztahu k obsahu kontrolního protokolu namítal, že skutečnosti v něm obsažené neodpovídají realitě. Žalobce byl přesvědčen, že ceny uváděné u prodáváných výrobků [případ ad A)] byly zcela v souladu s cenami, které byly následně účtovány u pokladny. S ohledem na skutečnost, že „letáková“ akce měla začínat až dne 28. 11. 2012 v 8 hodin ráno, nebyl žádný důvod začít s přeceňováním prodáváných výrobků již dne 27. 11. 2012. Stejně tak byl žalobce přesvědčen, že doba, po kterou některé výrobky, které byly teprve naskladňovány na prodejnu [případ ad D)], nebyly označeny cenou v souladu se zákonem, nečinila několik hodin, nýbrž nejvýše několik desítek minut. Toto byla dle žalobce standardní doba, po kterou trvá manipulace a umístění s nově dodanými výrobky na prodejní plochu, což je i dle žalovaného skutečnost, kterou lze v provozovně s nepřetržitým provozem tolerovat. Žalobce tak z důkazů, které byly v řízení předloženy, resp. na které bylo v rozhodnutí ČOI a v napadeném rozhodnutí odkázáno, neměl za prokázanou skutečnost, že došlo ke spáchání správních deliktů ad A) a D), neboť správní orgány obou stupňů neprokázaly tvrzené skutečnosti (např. fotografiemi, které správní orgány v jiných

řízení standardně pořizují), pouze odkázaly na protokol z provedené kontroly, který ovšem coby důkaz nemůže sám o sobě postačovat. Žalobce dále připomněl, že nelze opomínat, že se v daném případě jednalo o správní řízení o správních deliktech. Tedy jednoznačně bylo úkolem správního orgánu, aby prokázal, že ke spáchání správního deliktu došlo a kdo jej spáchal, a za takto jednoznačně prokázaný delikt pak případně udělil odpovídající sankce. Stejně jako jiná „trestní“ řízení, i zde nepochybně bylo třeba ctít princip presumpce neviny, přičemž nikoli formální, ale materiální pravda je dle žalobce jedním z určujících principů každého řízení o deliktech. V tomto ohledu žalobce odkázal také na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010. Žalobce tak byl přesvědčen, že protokol o provedené kontrole nemohl být jediným důkazním prostředkem, který by mohl dostatečně prokázat vinu žalobce. Ostatně žalovaný si toho jistě byl vědom, když při provádění kontrol zcela běžně pořizuje např. audiovizuální záznam, který dostatečně průkazný je. Žalovanému, resp. prvostupňovému správnímu orgánu tak nic nebránilo v tom, aby si v případě předmětné kontroly obstarali takový důkazní materiál, na jehož základě by bylo možné vinu žalobce nade vší pochybnost prokázat, nadto v situaci, kdy v obdobných řízeních je takový postup ze strany správních orgánů zcela běžný.

K jednání popsanému pod body B) a E) žalobce namítal, že v obou případech již od počátku uváděl, že se jednalo o zcela výjimečné pochybení jednotlivého zaměstnance, který pouze špatně vyhodnotil danou situaci, resp. se zcela lidsky zmýlil. Žalobce upozornil na skutečnost, že všechny své zaměstnance průběžně proškoluje ve všech oblastech, v nichž tito zaměstnanci pracují, a to opakovaně. V tomto směru se tedy žalobce domníval, že žádné své povinnosti nezanedbal, naopak učinil naprosté maximum pro to, aby k porušování právních předpisů nedocházelo. Žalovaný veškeré námitky uplatněné žalobcem zamítl s tvrzením, že nahodilé pochybení konkrétního zaměstnance není pro případnou odpovědnost za správní delikt rozhodná. Žalobce však poukázal na znění § 24b zákona o ochraně spotřebitele, dle kterého právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které na ní bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Žalobce byl přesvědčen, že právě na situaci popsané pod body B) a E) citované ustanovení dopadalo. Dle svého názoru žalobce skutečně nemohl učinit více, než své zaměstnance pravidelně proškolovat a průběžně dohlížet na výkon jejich činnosti v mezích, v jakých je mu toto dovoleno pracovněprávními a jinými předpisy. Vynaložil tedy maximální úsilí, aby ke spáchání správních deliktů nedošlo, a tedy za ně nemůže odpovídat.

K případu popsanému pod bodem C) pak žalobce uvedl, že letáky s přesným časovým určením počátků jednotlivých akcí umístěným na zadní straně používal velmi dlouhou dobu a ani přes nesčetné kontroly mu nikdy tato skutečnost nebyla ze strany ČOI vytýkána. Žalobce byl proto v dobré víře, že takto používané reklamní letáky jsou zcela v souladu se zákonem. Byl toho názoru, že pakliže ze strany ČOI zjevně došlo ke změně ustálené praxe ohledně posuzování reklamních letáků, měla mu být tato skutečnost v souladu s principem dobré správy oznámena, např. na internetových stránkách, aby se žalobce mohl takovému požadavku přizpůsobit. Ostatně tak žalobce učinil ihned poté, co se v rámci kontroly dozvěděl o tom, že jím používaný leták by měl být v rozporu se zákonem. I v tomto případě tak ČOI dle názoru žalobce postupovala nepřiměřeně přísně a v rozporu s účelem zákona o ochraně spotřebitele.

Obecně k předmětné kontrole žalobce doplnil, že tato byla provedena příliš formalisticky, kdy byla vedena spíše snahou odhalit nějaké pochybení na straně žalobce, čemuž odpovídala i denní (resp. noční) doba, v jaké byla kontrola provedena, kdy ČOI věděla, že právě v této době probíhá u žalobce přečeňování zboží a příprava na „letákovou“ akci. Žalobce také upozornil, že stran tvrzených pochybení nikdy neobdržel od zákazníků žádnou stížnost, přičemž případná individuální pochybení jednotlivých zaměstnanců se vždy podařilo vyřešit k plné spokojenosti spotřebitelů. Žalobce připomněl, že ČOI u něj v poměrně krátkém čase provedla celou řadu kontrol, přičemž o jednotlivých kontrolách vedla několik samostatných řízení, ačkoli tato mohla být spojena. To vedlo mj. k tomu, že žalobci bylo postupně uloženo několik poměrně vysokých pokut, která však ve svém souhrnu naprosto neodpovídají míře tvrzených porušení právních povinností. Dle názoru žalobce bylo povinností správního orgánu v souladu se zásadou procesní ekonomie spojit řízení, která spolu souvisejí, a to mimo jiné i proto, že správní trestání je stran sankcí ovládáno principem absorpce. Pokud by správní orgán vedl o každém jednotlivém pochybení samostatné řízení, vedlo by to k faktickému obcházení této zásady, která by tak pozbyla smyslu. Žalobce tak byl opakovaně sankcionován, a to pokutami, které lze označit za mimořádně vysoké. Konstatoval, že od počátku roku 2012 uložila ČOI za porušení zákona o ochraně spotřebitele více než 15 000 pokut, přičemž pouze 30 z nich přesáhlo částku 400 000 Kč. Je tedy zjevné, že takto vysoká pokuta je okolností zcela mimořádnou, jejíž uložení mělo být velmi dobře odůvodněno a tvrzený správní delikt jednoznačně prokázán. V prvostupňovém rozhodnutí ČOI ani v napadeném rozhodnutí žalovaného však tyto požadavky nebyly splněny.

Z výše uvedených důvodů proto žalobce závěrem navrhl, aby krajský soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí ČOI, zrušil a věc vrátil ČOI k dalšímu řízení. Dále pro případ, že by soud neshledal dostatečné důvody pro zrušení rozhodnutí, žalobce navrhl moderaci uložené sankce, a to její snížení maximálně na částku 120 000 Kč.

V doplnění žaloby žalobce rozvinul jednotlivé již uplatněné žalobní body následovně. Uvedl, že vydaná správní rozhodnutí obou stupňů jsou nezákonná, jelikož žalobce byl uznán vinným ze spáchání správních deliktů, aniž by toto spáchání bylo ze strany ČOI, resp. žalovaného, dostatečně prokázáno. Žalobce proto v žádném případě nesouhlasil s názorem žalovaného, že „do kontrolního protokolu byl objektivně zaznamenán zjištěný skutkový stav, který byl objektivně prokázán“ a že „objektivní zaznamenání skutečností do kontrolního protokolu je dostatečným podkladem pro jednoznačné prokázání porušení právních povinností“. Zaznamenání skutečností do kontrolního protokolu konkrétním pracovníkem ČOI dle žalobce nelze bez dalšího považovat za objektivní. Žalobce byl přesvědčen, že protokol nelze považovat za objektivní důkaz, jakým by byl např. videozáznam, ale pouze za zachycení subjektivně vnímaných skutečností. Žalobce pak obecně nesouhlasil ani s názorem žalovaného, že jakákoli sdělení, která by mohla „omluvit“ jednání žalobce, jsou irelevantní, neboť odpovědnost za porušení zákona o ochraně spotřebitele je odpovědností objektivní. Žalobce namítal, že si je vědom skutečnosti, že odpovědnost je objektivní, nikoli však absolutní. Zákon o ochraně spotřebitele obsahuje liberační důvod, a to v § 24b, na který žalobce poukazoval již v žalobě. Správní orgány obou stupňů však dle názoru žalobce nevzaly v potaz skutečnosti, které by mohly vést až k liberaci žalobce, právě s obecným poukazem na to, že odpovědnost za správní delikty je odpovědností objektivní. Žalobce se proto

domníval, že v tomto směru nebyla jeho obrana dostatečně vypořádána. Žalobce zopakoval, že průběžně školí své zaměstnance stran plnění zákonných povinností ve vztahu ke spotřebitelům a plnění těchto povinností kontroluje v maximální přípustné míře. Žalobce tak dle svého názoru učinil veškerá potřebná, účelná a rozumná systémová opatření, jaká učinit mohl, aby k porušování zákona o ochraně spotřebitele a jiných právních předpisů nedocházelo. Zároveň uvedl, že ani takováto opatření nemohou vyloučit příležitostnou chybu jednotlivce, neboť člověk není neomylný a chybí občas každý, kdy chyby nelze ani při nejlepších systémových opatřeních zcela vyloučit. Právě s ohledem na výjimečné selhání jednotlivce, které bylo příčinou porušení zákona o ochraně spotřebitele v předmětném případě, byl žalobce přesvědčen, že zde byla na místě aplikace § 24b zákona o ochraně spotřebitele, a to v případě těch skutků, jejichž spáchání by žalobci bylo opravdu prokázáno.

Žalobce dále konstatoval, že při odhlédnutí od skutečnosti, že mu dle jeho názoru nebyla řádně prokázána vina, nelze v žádném případě souhlasit ani s výší uložené pokuty. Žalovaný sice uváděl, že dle jeho názoru udělená pokuta nevybočuje z běžného rámce, žalobce však s tímto závěrem nesouhlasil. Již bylo namítáno v žalobě, že pokuta překračující 400 000 Kč velmi výrazně vybočuje z běžného rámce. Pokud žalovaný argumentoval již dříve uloženými pokutami, nicméně srovnával pouze výši částky, která byla spotřebiteli účtována navíc, dle žalobce takové srovnání může jen těžko obstát v mantinelech požadavků na právní jistotu a předvídatelnost rozhodnutí. Celková výše tzv. předražení totiž není objektivním kritériem a zcela závisí na postupu kontrolujícího orgánu. Laicky řečeno, čím více zboží kontrolující osoby nakoupí, tím větší může být předražení. Žalovaný přitom z výše předražení vychází právě při určování výše pokuty, kdy absolutní částku předražení v případě žalobce označil za přitěžující okolnost. Vzhledem k tomu, že výše předražení není žádným způsobem objektivizována, tj. např. neexistuje typizovaný „koš produktů“, které by kontroloři standardně nakupovali, závisí výše předražení skutečně jen na vůli kontrolorů. Navíc žalobce nesouhlasil ani s názorem žalovaného, že cenový rozdíl „*představuje pro spotřebitele značnou újmu při uskutečňování běžného nákupu spotřebního zboží*“, jelikož produkty nakoupené kontrolory často sloužily ke stejnému účelu. Nebylo tedy možno předpokládat, že by produkty v tomto složení byly nakoupeny jedním spotřebitelem, a v důsledku toho nebylo možno provedený nákup ani označit za „běžný“. Správní orgány však jednání žalobce pokládaly za velice závažné na základě „předražení“ zboží v tzv. kontrolním nákupu, který ovšem nebyl běžný, nebyl žádným způsobem standardizován či typizován a byl výsledkem výlučně subjektivního rozhodnutí kontrolorů. Na základě takto určené závažnosti pak byla žalobci uložena pokuta ve výši zcela vybočující z normálu. Správní orgány pak nedokázaly přesvědčivě odůvodnit ani výši uložené sankce, a to jak celkově, tak ve vztahu k jednotlivým tvrzeným porušením právních předpisů. Zejména nebyly dle názoru žalobce dostatečně řešeny následky, které by jednání žalobce mohlo mít či mělo, ani konkrétní okolnosti spáchání jednotlivých deliktů.

Žalobce dále zopakoval, že dle jeho názoru bylo povinností správního orgánu spojit jednotlivá správní řízení o správních deliktech, která byla vedena za jednání v časově poměrně omezeném období. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že by spojení vedlo pouze k nepřehlednosti a průtahům v řízení, dle jeho názoru by byl výsledek právě opačný. Jednání, která byla ve správním řízení projednávána, si byla velice podobná, takže o nepřehlednosti nelze hovořit. Rovněž dle žalobce nebylo možno předpokládat průtahy

řízení. Sám žalovaný v této souvislosti uvedl, že žalobce řádně spolupracoval, tedy spojení řízení by s největší pravděpodobností vedlo k urychlení řízení, nadto by pak bylo vedeno jen jedno řízení o opravných prostředcích.

Žalobce tak byl přesvědčen, že napadené rozhodnutí je nezákonné, jelikož nebyla dostatečně prokázána vina žalobce. I pokud by tomu tak ovšem bylo, namítal, že jsou vydaná rozhodnutí nepřezkoumatelná, neboť není zřejmé, jakým způsobem správní orgány dospěly k výši uložené pokuty, která zcela zřejmě vybočuje z běžných mezí pokut udělovaných za porušení zákona o ochraně spotřebitele. Navíc dle názoru žalobce nebyly vztahy v potaz všechny jím uváděné skutečnosti, které mohly vést např. až k liberaci žalobce, případně mohly mít vliv na výši udělené pokuty. Ze všech výše uvedených důvodů proto žalobce trval na žalobě tak, jak byla podána.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k argumentaci žalobce v podané žalobě uvedl následující. K námitkám žalobce, že správní orgán vycházel pouze z kontrolního protokolu, který však není veřejnou listinou a lze jej zpochybnit pouhou námitkou, žalovaný konstatoval, že kontrolní protokol může být jediným podkladem pro vydání příkazu podle ustanovení § 150 správního řádu. Žalobce byl s kontrolním protokolem ze dne 27. 11. 2012, č. j. 147600/12/2200, jehož přílohami jsou účtenky z kontrolních nákupů a nabídkový leták platný od 28. 11. do 4. 12. 2012, řádně seznámen a podal proti němu námitky, se kterými se správní orgán řádně vypořádal v rozhodnutí o námitkách 19. 2. 2013, č. j. ČOI 20789/13/2200. Správní orgán tak považoval skutkový stav za jednoznačně prokázaný a přistoupil k vydání příkazu. V dalším průběhu řízení pak nebyly závěry správního orgánu zpochybněny natolik, že by bylo nutné přikročit k dalšímu dokazování. Žalobce nepřiložil žádné důkazy k tvrzením ohledně správných cen uvedených u předmětných výrobků ani k tvrzení, že absence cenovek u vyjmenovaných výrobků trvala pouze pár minut. Naopak z předmětného kontrolního protokolu jednoznačně vyplynulo, že ceny na cenovkách nesouhlasily s cenou, která byla za dané výrobky účtována. K tvrzení žalobce, že s ohledem na platnost letákové nabídky až ode dne 28. 11. 2012 v 8 hod. ráno neměl důvod začít s přeceňováním prodáváných výrobků již dne 27. 11. 2012, žalovaný uvedl, že žalobce sám ve svých podáních uváděl, že cenové změny provádí v nočních hodinách, kdy je na provozovně méně spotřebitelů, žalovaný však důvody, proč tomu tak bylo, nehledal, neboť to nebylo pro posouzení dané věci rozhodné. Z písemnosti „Předání námitek vedoucímu kontrolního orgánu“ ze dne 19. 12. 2012, jakož i z následného rozhodnutí o námitkách, přitom bylo zřejmé, že výrobky vyjmenované v napadeném rozhodnutí nebyly cenou označeny několik hodin (od cca 21 hod. cca do půlnoci). Nejednalo se tedy o dobu, kterou by bylo možné tolerovat z důvodu, že se jednalo o provozovnu s nepřetržitým provozem, kdy změny musí být činěny v rámci otevírací doby. Žalovaný zdůraznil, že je to žalobce, kdo určuje otevírací hodiny svých provozoven, tuto dobu by pak měl určovat tak, aby byl schopný dostát všem svým zákonným povinnostem.

K námitce žalobce, že správní delikty pod body 1. a 4. nepovažuje za prokazané, žalovaný poukázal na skutečnost, že kontrolní protokol je standardně podkladem pro vydání

rozhodnutí, který prokazuje, že došlo ke spáchání správního deliktu. Nejinak tomu bylo i v tomto případě. Pořízení fotografií žalovanému nenařizuje žádný právní předpis, do kontrolního protokolu byl objektivně zaznamenán zjištěný skutkový stav, žalovaný nepochyboval o věrohodnosti kontrolního protokolu a měl za to, že kontrolní protokol je dostatečným podkladem pro jednoznačné prokázání porušení právních povinností. Co se týče audiovizuálních záznamů, žalovaný upozornil, že použití takových záznamů je možné až od účinnosti zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), tj. od 1. 1. 2014, který takové oprávnění kontrolujícím dává v § 8 písm. d) tohoto zákona. Proto nebyly ani nemohly být při předmětné kontrole pořízeny.

Pokud jde o námitky žalobce ke zjištěním uvedeným pod body 2. a 5., žalovaný připomněl, že v průběhu správního řízení žalobce neprokázal, že by zde byl dán důvod k jeho vyvinění na základě ustanovení § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, přičemž to byl žalobce, kdo by měl takovou skutečnost prokazovat. Žalobce je odpovědný za jednání svých zaměstnanců, je odpovědný i za jejich výběr. K daným správním deliktům zpravidla dochází z nedbalosti zaměstnanců prodávajícího, správní orgán tedy k takové skutečnosti v rámci určování výše pokuty nepřihlížel ani ve prospěch ani v neprospěch účastníků řízení, neboť se jedná o typický způsob jejich spáchání. K pravidelnému proškolení zaměstnanců a průběžnému dohlížení na výkon jejich činností v mezích pracovněprávních a jiných předpisů žalovaný konstatoval, že je nelze považovat za vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, aby bylo porušení právní povinnosti zabráněno.

K argumentaci žalobce ohledně spáchání nekalých obchodních praktik, žalovaný uvedl, že skutečnost, že žalobci nebylo uvádění platnosti nabídkového letáku na zadní straně v minulosti vytýkáno, neznamena, že takové jednání bylo v pořádku. Opomenutí zjištění takového nekalého jednání při předchozích kontrolách nemohlo způsobit, že by nebylo možné žalobce za takové jednání postihnout. Ze strany správního orgánu nedošlo ke změně ustálené praxe, avšak při dané kontrole bylo učiněno zjištění, které bylo dříve opomíjeno. Skutečnost, že žalobce závadný stav ihned po jeho zjištění odstranil, byla hodnocena v jeho prospěch v rámci určování výše sankce, i z tohoto důvodu došlo ke snížení výše uložené pokuty oproti příkazu. Žalovaný tak neměl za to, že by postupoval nepřiměřeně přísně a v rozporu s účelem zákona o ochraně spotřebitele. Účelem zákona o ochraně spotřebitele je ochrana spotřebitelů ve vztazích s prodávajícími, kde spotřebitel je slabší smluvní stranou a z tohoto důvodu je třeba ho zvláště chránit, přičemž přesně v souladu s tímto také správní orgán postupoval.

Ve vztahu k námitce žalobce, že kontrola byla provedena příliš formalisticky s cílem odhalit nějaká pochybení žalobce, měl žalovaný za to, že kontrola proběhla zcela standardně. Kontrola byla provedena ve večerních hodinách, neboť i v této době byla daná provozovna v běžném provozu. Z rozhodnutí o námitkách je přesto jasně patrné, že při kontrole bylo zohledňováno probíhající přečeňování a doplňování zboží a z těchto důvodů nebyly úseky, kde se tak dělo zkoumány. V případě výrobků, u nichž byly zjištěny nedostatky, však byla doba, po kterou nebylo toto zboží opatřeno cenovkou, značná, jednalo se přibližně o tři hodiny, což nelze tolerovat a ospravedlnit probíhající výměnou cenovek. Žalovaný opětovně poukázal na to, že i v nočních hodinách je třeba plnit všechny povinnosti dané zákonem o ochraně spotřebitele. Je pouze na rozhodnutí žalobce, jakou zvolí otevírací dobu, měl by ji

však určovat tak, aby nedocházelo k porušování ustanovení zákona o ochraně spotřebitele. Skutečnost, že žalobce neobdržel žádnou stížnost ohledně tvrzených pochybení, nemá žádný vliv na konstatování spáchání správních deliktů.

Žalovaný byl přesvědčen o tom, že i v pozdních večerních (resp. nočních) hodinách je oprávněn u žalobce provádět kontroly zaměřené na dodržování § 3 a § 12 zákona o ochraně spotřebitele, stejně jako je oprávněn vykonávat kontroly u jednoho subjektu opakovaně. Obzvláště v případě žalobce byl podle žalovaného takový postup zcela na místě, a to zejména z hlediska prevence, neboť se žalobce dopouští stejných správních deliktů opakovaně a je zřejmé, že dřívější postihy nevedly k tomu, aby se žalobce napravil a poučil. Jak již žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí, podle ustanovení § 140 odst. 1 správního řádu není správní orgán povinen vést společná řízení, je mu pouze dána možnost tak učinit. V daném případě by však při spojení všech řízení probíhajících v předmětném období došlo ke značné nepřehlednosti takového řízení a z důvodu jeho složitosti by pak docházelo k průtahům, proto tedy byla vedena samostatná řízení. Správní orgán v žádném případě nevedl samostatné řízení o každém jednotlivém pochybení, když řízení pod spisovou značkou ČOI 141069/12/2200 bylo vedeno pro pět kontrol, řízení pod spisovou značkou ČOI 150503/12/2200 se pak týkalo 6 kontrol. Řešené řízení se sice týkalo jen jedné kontroly, avšak objem učiněných zjištění byl značný a závažnost spáchaných správních deliktů vysoká, že správní orgán nepovažoval za účelné toto řízení spojit s ostatními. Absorpční zásada pak byla řádně aplikována v každém z těchto řízení. Nadto to byl žalobce, který svým protiprávním jednáním zapříčinil nutnost vedení tolika správních řízení. Žalovaný měl za to, že žalobce nebyl nepřiměřeně potrestán, výše uložené pokuty je naprosto přiměřená závažnosti zjištěných pochybení, nijak se neodchyluje v neprospěch žalobce od pokut ukládaných v obdobných případech, jak již bylo odůvodněno v napadeném rozhodnutí, na které žalovaný odkázal. Žalovaný se rovněž domníval, že uložená sankce byla řádně odůvodněna, správní orgán se zabýval všemi hledisky pro určení výše sankce stanovenými v § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, tedy závažností správního deliktu, zejména způsobem jeho spáchání, jeho následky a okolnostmi, za nichž byl spáchán, a tato hlediska řádně vyhodnotil, a to u každého ze spáchaných správních deliktů zvlášť. Bylo odůvodněno i uložení úhrnné pokuty za použití absorpční zásady pro ukládání sankcí za sbíhající se správní delikty, kdy byl správní delikt podle § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele vyhodnocen jako nejzávažnější, k ostatním správním deliktům bylo přihlédnuto jako k přitěžující okolnosti.

Vzhledem k výše uvedenému nepokládal žalovaný argumenty obsažené v podané žalobě za dostatečný důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, a proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

V reakci na doplnění žaloby žalovaný odkázal na obsah svého předchozího vyjádření a dále konstatoval, že kontrolní protokoly jsou často využívány jako jediný podklad řízení a nejinak tomu bylo i v daném případě. Dle názoru žalovaného nebyla zjištění popsána v kontrolním protokolu zpochybněna natolik, aby ve věci bylo nutné provádět další dokazování. Žalovaný pokládal kontrolní protokol za věrohodný a o jeho objektivitě neměl důvod pochybovat. Pokud se jednalo o naplnění liberačního důvodu, měl žalovaný za to, že žalobce jeho naplnění neprokázal, kdy školení zaměstnanců a jejich kontrolu nelze

považovat za vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, aby žalobce porušování právní povinnosti zabránil. Žalovaný byl toho názoru, že pro uplatnění ustanovení § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je dán prostor především v případech, kdy dojde k zásahu tzv. vyšší noci, nikoli v případech pochybení zaměstnanců. Žalobce je za jednání svých zaměstnanců odpovědný, sám je vybírá a jejich školení a kontrola ze strany žalobce by měla být samozřejmostí. Skutečnosti, které žalobce uváděl, tak žalovaný nepokládal za důvody k jeho vyvinění. Žalovaný rovněž setrval na svém názoru, že neměl povinnost řízení spojit, neboť je věcí jeho uvážení, zda uzná spojení řízení za vhodné. V tomto případě správní orgán vhodnost spojení řízení neshledal, neboť by vzhledem ke značné nepřehlednosti a složitosti takového řízení docházelo k jeho průtahům. Žalovaný se taktéž domníval, že výše pokuty byla řádně odůvodněna, kdy zejména prvostupňový správní orgán se v odůvodnění zabýval veškerými hledisky pro určení výše sankce dle § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele a tato řádně vyhodnotil. Dle žalovaného výše sankce odpovídala okolnostem daného případu a nevybočila v neprospěch žalobce z pokut ukládaných Českou obchodní inspekcí v obdobných případech, což správní orgán doložil odkazem na obdobná rozhodnutí. Žalovaný se neztotožnil ani s argumentací žalobce ohledně vytváření jakéhosi univerzálního „koše produktů“ zahrnovaných do kontrolních nákupů, neboť spotřebitelé nakupují různé zboží. Prodávající by nadto brzy zjistili, že kontroly správnosti účtování se týkají stále stejných výrobků, čímž by mohlo dojít k tomu, že by těmto výrobkům věnovali větší pozornost, což by jistě nebylo v zájmu ochrany spotřebitele. Vzhledem k výše uvedenému proto žalovaný nadále nepokládal předložené argumenty žalobce za dostatečný důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí a setrval na svém návrhu žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Skutkový základ projednávané věci

Z obsahu předloženého správního spisu vyplynuly pro věc následující podstatné skutečnosti:

Dne 27. 11. 2012 od 21:00 hod. do 28. 11. 2012 3:00 hod. byla v provozovně žalobce (OC Tesco, U Letiště 1074/2, Plzeň) provedena kontrola zaměřená na dodržování zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele. Dle vyhotoveného kontrolního protokolu (č. j. 147600/12/2200) byla učiněná kontrolní zjištěná rozdělena do čtyř bodů, a to 1. Správnost účtování, 2. Kontrola cenového označení, 3. Předvedení výrobku a 4. Nekalé obchodní praktiky.

Ve vztahu k bodu **1. Správnost účtování** protokol uvádí, že byly provedeny dva kontrolní nákupy:

Na pokladně číslo 13 účtovala pokladní (...) takto:

Počet zakoupených položek:

7 ks

Mělo být účtováno dle deklarovaných cen

644, 40 Kč, po zaokrouhlení 644 Kč

Počet účtovaných položek

8 ks

Účtováno:

648 Kč po zaokrouhlení

Rozdíl 3,90 Kč, po zaokrouhlení 4 Kč, v neprospěch spotřebitele vznikl tím, že pokladní účtovala položku kaiserka maková 55g v ceně 3,90/ks Kč, která však nebyla zakoupena. Protokol tak obsahuje závěr, že tímto jednáním došlo k porušení ustanovení § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele.

Na pokladně 15 účtovala pokladní (...) takto:

Název	Deklarovaná cena Kč	Účtovaná cena Kč	Rozdíl Kč
Lanza gel 4,5 l	259,90	328,00	68,10
Dreft Black 3 l	134,90	275,00	140,10
Somat GL 2 x 975 ml	209,00	499,00	290
TP Harmony 16 x 23m	59,90	99,00	39,10
GEL Kapsle	139,90	179,90	40
Persil HDD POW	349,00	449,00	100
BREF DUO WC M 750 ml	31,90	39,90	8
PUR BAL CHAMOM	34,00	45,90	11,90
CELKEM	1218,50	1915,70	697,20
CELKEM po zaokrouhlení	1219	1916	697

K rozdílu účtování v neprospěch spotřebitele v celkové výši 697 Kč došlo tím, že u zboží byly deklarovány jiné ceny (ceny nižší), než za které bylo zboží účtováno. Jednalo se o zboží, které je uvedeno v letáku zboží se slevami platnými od 28. 11. 2012. Protokol tak obsahuje závěr, že uvedeným jednáním, tedy poškozením spotřebitele o částku 697 Kč nesprávným účtováním prodávaných výrobků, došlo k porušení ustanovení § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele.

Dále se v protokolu uvádí, že zboží bylo po ověření správnosti účtování vráceno zpět k dispozici oproti vrácení částky 2 564 Kč. Doklady o koupi vydány, obsahují stanovené náležitosti, přičemž tvoří přílohu 1 a 2 kontrolního protokolu.

K bodu **2. Kontrola cenového označení** z obsahu kontrolního protokolu vyplývá, že byla provedena namátková kontrola cenového označení. Nedostatky spočívají v neuvedení prodejní ceny zjištěny u následujících druhů zboží:

- Sortiment hraček: Wobbly Chef, 3D Snakes Ladders, Puzzle Romantic Italy, 460 Mega Block, Junior Combo set (mikroskop), Musical Spinning Drum, Carousel my pad, Play-Doh 12 Colours, Dish Washing Set, Racing Championship, Majorette traktor, Play Doh 130 g, Play Doh Super Tool, Ravensburger Billy, Play-Doh, Modeling Compound
- Sortiment sportovní potřeby: dětská cyklopřilba Truly Quatro Top, Cykloláhev Lifefit
- Sortiment domácí potřeby: 12 ks set kávový Workshop basic, Luminarc World Coctail experience
- Sortiment drogerie: 85 druhů kosmetických výrobků v papírových stojanech na tzv. zlatém kříži.

Kontrolní protokol v této souvislosti obsahuje závěr, že *tím, že spotřebitel nebyl seznámen s cenou výrobků platnou v okamžiku nabídky u výše uvedených druhů výrobků, došlo k porušení ustanovení § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.*

V souvislosti s bodem **3. Předvedení výrobku** protokol o kontrole uvádí, že *do kontrolního nákupu byl vzat výrobek Kávomlýnek Dyras CFFG-085 v hodnotě 369 Kč. Před zaplacením kontrolního nákupu bylo požádáno o předvedení výrobku. Pokladní (...) sdělila, že předvedení není možné, ať si výrobek spotřebitel vyzkouší doma. Protokol tak obsahuje kontrolní závěr, že tím, že bylo spotřebiteli odmítnuto předvedení výrobku, ačkoli to jeho povaha umožňovala, došlo k porušení ustanovení § 15 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.*

Ve vztahu k poslednímu bodu **4. Nekalé obchodní praktiky** kontrolní protokol obsahuje zjištění, že *dle akčního letáku Tesco platného od 28. 11. 2012 do 4. 12. 2012 jsou ceny výrobků v něm uvedené platné od 28. 11. do 4. 12. 2012. Dle zjištění kontrolního orgánu tak z uvedeného vyplývá, že s ohledem na provozní dobu prodejný non-stop by měly být tyto uvedené ceny účtovány od půlnoci z 27. na 28. 11. 2012. Z výše uvedeného v bodě 1 však vyplývá, že tomu tak není. Dle sdělení manažerky provozu (ředitelka) (...) tyto ceny začínají být účtovány průběžně tak, že od 8:00 hod. jsou účtovány u všech položek. Tento údaj je uveden v letáku na straně 27 dole, malým písmem, což nevylučuje možnost přehlédnutí této informace. V případě chlazeného masa v akčním letáku (kuřecí prsa, kuřecí stehno, krůtí stehno), je u výrobků uvedeno, že ceny uvedené na výrobku (cena konečná) jsou platné až od středy 28. 11. 2012. Spotřebitelský podnět týkající se této problematiky se tedy potvrdil. Výše uvedené akční letáky platné od 28. 11. 2012 do 4. 12. 2012 jsou k dispozici spotřebitelům přímo v kontrolované provozovně. Z protokolu tak dále vyplývá, že tím, že je spotřebiteli poskytována informace o platnosti akčních cen – slev od 28. 11. 2012, kde lze předpokládat platnost od příslušné půlnoci, ačkoliv jsou slevy poskytovány oficiálně až od 8:00 hod. 28. 11. 2012, je toto jednání způsobilé ovlivnit spotřebitele natolik, že provede obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil. Tímto jednáním je tedy naplněna definice nekalé obchodní praktiky ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Tím, že kontrolovaná osoba tuto praktiku užila, dopustila se porušení zákazu užívání těchto praktik ve smyslu ustanovení § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele.*

Ke kontrolnímu protokolu č. j. 147600/12/2200 jsou jako příloha č. 1 a č. 2 připojeny originály vydaných pokladních účtenek, a to ze dne 28. 11. 2012 (čas 0:18 hod.) na částku 648,30 Kč (tj. účtenka vztahující se k prvnímu provedenému nákupu) a dále ze dne 27. 11. 2012 (čas 23:45 hod.) na částku 1915,70 Kč vztahující se ke druhému provedenému nákupu, včetně pořízených fotokopii. Jako příloha č. 3 následuje nejprve fotokopie titulní strany akčního letáku a poté celý jeho originál o počtu 32 stran.

Rozhodnutím České obchodní inspekce, inspektorátu Plzeňského a Karlovarského se sídlem v Plzni, ze dne 28. 8. 2013, č. j. ČOI 98249/13/2200, sp. zn. ČOI 147600/12/2200, byla žalobci uložena úhrnná pokuta ve výši 475 000 Kč, a to

1/ pro porušení právních povinností dle § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 27. 11. 2012 v provozovně „Hypermarket Tesco“,

U Letiště 1074/2, Plzeň, kde podniká, nesprávně účtoval ceny výrobků zakoupených do kontrolního nákupu (pokladna č. 15), a to:

- 1 ks Lanza gel 4,5l – účtováno 328 Kč namísto správně 259,90 Kč
- 1 ks Dreft Black 3l – účtováno 275 Kč namísto správně 134,90 Kč
- 1 ks Somat GL 2x 975ml – účtováno 499 Kč namísto správně 209 Kč
- 1 ks TP Harmony 16x 23m – účtováno 99 Kč namísto správně 59,90 Kč
- 1 ks GEL Kapsle – účtováno 179,90 Kč namísto správně 139,90 Kč
- 1 ks Persil HDD POW – účtováno 449 Kč namísto správně 349 Kč
- 1 ks BREF DUO WC M 750ml – účtováno 39,90 Kč namísto správně 31,90 Kč
- 1 ks PUR BAL CHAMOM – účtováno 45,90 Kč namísto správně 34 Kč,

čímž došlo k rozdílu v účtování v neprospěch spotřebitele vyjádřeném finanční částkou +697 Kč po zaokrouhlení (rozíl + 697,20 Kč), čímž žalobce naplnil skutkovou podstatu podle § 24 odst. 7 písm. a) téhož zákona;

2/ pro porušení právních povinností uvedených v § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 27. 11. 2012 v provozovně „Hypermarket Tesco“, U Letiště 1074/2, Plzeň, kde podniká, nesprávně účtoval celkovou částku za kontrolní nákup (pokladna č. 13), neboť tento účtoval částkou 648 Kč po zaokrouhlení, namísto správně 644 Kč po zaokrouhlení (644,40 Kč), čímž došlo k rozdílu v účtování v neprospěch spotřebitele vyjádřeném finanční částkou +4 Kč po zaokrouhlení (rozíl +3,90 Kč), kdy byla do kontrolního nákupu účtována (připočtena) navíc 1 ks kaiserka maková 55g, a tím naplnil skutkovou podstatu podle § 24 odst. 7 písm. a) téhož zákona; celkový rozíl v neprospěch spotřebitele tak činil +701 Kč po zaokrouhlení.

3/ pro porušení právních povinností uvedených v § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele, kterého se měl žalobce dopustit tím, že v provozovně „Hypermarket Tesco“, U Letiště 1074/2, Plzeň, kde podniká, užil nekalých obchodních praktik tím, že prostřednictvím „akčního letáku Tesco“ platného od 28. 11. 2012 do 4. 12. 2012 deklaroval ceny výrobků, které měly být správně v provozovně s nonstop provozem účtovány již od půlnoci z 27. 11. 2012 na 28. 11. 2012 (resp. od času 00:01 hod. dne 28. 11. 2012), přičemž na skutečnost, že veškeré ceny platné v tomto „akčním letáku Tesco“ budou účtovány až dne 28. 11. 2012 od 8:00 hod., byl spotřebitel upozorněn pouze nepřehledně a malým písmem (tato informace byla v předmětném letáku uvedena na str. 27), tím žalobce naplnil skutkovou podstatu dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona;

4/ pro porušení právních povinností stanovených v § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 27. 11. v provozovně „Hypermarket Tesco“, U Letiště 1074/2, Plzeň, kde podniká, neinformoval spotřebitele v souladu s cenovými předpisy o ceně nabízených výrobků (řazeny dle jednotlivých sortimentů):

- sortiment hraček: Wobbly Chef, 3D Snakes Ladders, Puzzle Romantic Italy, 460 Mega Block, Junior Combo set (mikroskop), Musical Spinning Drum, Carousel my pad, Play-Doh 12 Colours, Dish Washing Set, Racing Championship, Majorette traktor, Play Doh 130 g, Play Doh Super Tool, Ravensburger Billy, Play-Doh, Modeling Compound
- sortiment sportovních potřeb: dětská cyklopřilba Truly Quatro Top, Cykloláhev Lifefit

- sortiment domácích potřeb: 12 ks set kávový Workshop basic, Luminarc World Coctail experience
- sortiment drogerie: 85 druhů kosmetických výrobků v papírových stojanech na tzv. zlatém kříži.

a 5/ pro porušení právních povinností stanovených v § 15 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 27. 11. 2012 v provozovně „Hypermarket Tesco“, U Letiště 1074/2, Plzeň, kde podniká, nepředvedl na žádost spotřebitele výrobek zakoupený do kontrolního nákupu – Kávomlýnek Dyras CFFG-085 za 369 Kč, čímž naplnil skutkovou podstatu podle § 24 odst. 7 písm. j) zákona.

Pokuta byla žalobci uložena dle nejzávažnějšího správního deliktu, kterým byl správní delikt dle § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.

Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 10. 2013, č. j. ČOI 110408/13/0100, sp. zn. ČOI 147600/12/2200, jako nedůvodné zamítl. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že ke všem námitkám, které žalobce uplatnil v podaném odvolání, se již žalovaný jako odvolací orgán vyjádřil, a to především v předchozím zrušovacím rozhodnutí ze dne 19. 8. 2013, č. j. ČOI 90485/13/O100/0100/13/Hl/Št, na které v této souvislosti odkázal. Žalovaný na rozdíl od žalobce neměl za to, že by se žalobce z předchozích zjištění dostatečně poučil a učinil potřebná opatření k eliminaci porušování zákona o ochraně spotřebitele. Proto k této skutečnosti nepřihlédl jako k polehčující okolnosti. Žalovaný rovněž trval na tom, že je třeba v neprospěch žalobce zohlednit skutečnost, že se daných správních deliktů dopustil již v minulosti. Totéž platilo i k argumentům žalobce ohledně počtu kontrol bez zjištění pochybení v rámci celé České republiky. Žalovaný poukázal na skutečnost, že řada kontrol sice byla uzavřena bez zjištěného porušení zákona, avšak v řadě jiných kontrol byly nedostatky v dodržování právních povinností zjištěny. Žalobcem přijímaná opatření tak dle žalovaného nejsou natolik účinná, aby bránila páchání správních deliktů. Proto ani k této skutečnosti nemohlo být přihlédnuto ve prospěch žalobce. Ve prospěch žalobce ovšem již prvostupňový správní orgán zohlednil nápravné opatření spočívající v uvádění údaje o počátku platnosti akční nabídky zřetelně na titulní stránce letáku. Žalovaný uvedl, že tímto opatřením žalobce byla zcela jistě z jeho strany zjednána náprava, a tedy do budoucna již nemůže v tomto směru docházet ke klamání spotřebitelů.

K námitce žalobce, že se jednalo o výjimečné zjištění způsobené nočním časem prováděné kontroly, kdy je nutné některé činnosti provádět za provozu vzhledem k tomu, že se v daném případě jednalo o provozovnu s 24 hodinovým provozem, žalovaný konstatoval, že je věcí žalobce, jaké volí otvírací hodiny svých provozoven. Dále pokračoval, že žalobce by měl určovat své otvírací hodiny tak, aby mohl dostát všem svým zákonným povinnostem a aby nedocházelo k ohrožování či poškozování práv spotřebitele. K chybějícím informacím o ceně u výrobků vyjmenovaných ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí žalovaný opětovně upozorňoval na skutečnost, že kontrolou bylo zjištěno, že zde cenové označení chybělo několik hodin, což nemohlo být správním orgánem tolerováno. Vzhledem k těmto skutečnostem proto správní orgán ani k této okolnosti nemohl přihlédnout jako k polehčující.

K namítané nepřiměřenosti výše uložené pokuty (také vzhledem k tomu, že byla uložena na základě jedné kontroly na jedné provozovně, žalovaný uvedl, že objem zjištěných nedostatků byl velmi vysoký, a proto závažnost spáchaných správních deliktů byla vyhodnocena jako vysoká. Dle žalovaného tak výše pokuty odpovídá míře závažnosti tak, jak byla odůvodněna v prvostupňovém správním rozhodnutí. Shodný závěr žalovaný vyslovil i k námitce žalobce, že ani v jednom z rozhodnutí předkládaných orgánem prvního stupně nebyla pokuta uložena na základě jedné kontroly jedné provozovny. Žalovaný zopakoval, že v daném případě byl objem zjištění porušení právních povinností značný, a tedy se svou závažností vyrovnal zjištěním učiněným několika kontrolami na větším počtu provozoven.

Žalovaný nesouhlasil ani s námitkou žalobce, že by při určování výše pokuty bylo vycházeno pouze z cenového rozdílu vzniklého nesprávným účtováním. Veškeré skutečnosti, z nichž správní orgán prvního stupně vycházel při určování výše sankce, byly popsány a hodnoceny v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný doplnil, že výčet obdobných rozhodnutí obsažený v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zahrnuje údaj o výši cenového rozdílu, a to z toho důvodu, že se jedná o jeden z určujících prvků srovnání a určení výše sankce, když v řadě případů bývá právě správní delikt spočívající v nesprávném účtování nejprísněji postižitelným správním deliktem či bývá vyhodnocen jako nejzávažnější. Výše cenového rozdílu (a tedy způsobené škody) jako následku správního deliktu bývá v rámci hodnocení kritérií pro stanovení výše sankce často určující, dle žalovaného se tak výše uložené pokuty zcela zásadně odvíjí právě od následků, tedy od výše cenového rozdílu v účtování. Žalovaný se taktéž nedomníval, že by pokuta uložená v tomto případě neodpovídala sankcím ukládaným v obdobných případech. V prvostupňovém rozhodnutí dle žalovaného byla uvedena srovnatelná rozhodnutí a sankce uložená v této věci dle názoru žalovaného nijak v neprospěch žalobce nevybočovala z výše pokut ukládaných v obdobných případech. I z tohoto důvodu se proto žalovaný domníval, že se jednalo o pokutu, kterou mohl žalobce za daná porušení očekávat. Vzhledem k tomu, že u žalobce byla dlouhodobě zjišťována porušení právních povinností a k výraznému zlepšení situace v důsledku žalobcem přijatých opatření nedošlo, byl žalovaný toho názoru, že bylo nutné uložit pokutu ve výši tuto skutečnost zohledňující a tak, aby výše uložené pokuty působila dostatečně preventivně a motivovala žalobce k přijetí skutečně účinných opatření. Žalovaný tak pokládal uloženou pokutu za přiměřenou závažnosti spáchaných správních deliktů, dle jeho názoru byla výše pokuty řádně odůvodněna a nijak nevybočila z pokut ukládaných v obdobných případech. Byla také stanovena tak, aby plnila represivní a preventivní funkci. Žalovaný proto dospěl k závěru, že prvostupňový správní orgán učinil ve věci potřebná skutková zjištění a nepochybil ani při právním hodnocení věci, když uzavřel, že žalobce se dopustil správních deliktů a tyto správní delikty byly náležitě prokázány.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Vzhledem k tomu, že žalobce ani žalovaný ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy soudu nevyjádřili svůj nesouhlas s projednáním věci samé bez jednání, ačkoli byli poučeni o tom, že nevyjádří-li nesouhlas s takovým projednáním věci, bude se mít za to,

že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), o věci samé bez jednání.

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V projednávané věci žalobce učinil předmětem přezkumu rozhodnutí, kterým mu byla uložena pokuta za naplnění skutkových podstat správních deliktů spočívajících v:

- A) porušení povinností stanovených v § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele (poctivost prodeje výrobků a poskytovaných služeb) – za nesprávné účtování cen výrobků;
- B) porušení povinností stanovených v § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele (poctivost prodeje výrobků a poskytování služeb) – za nesprávné účtování celkové částky za kontrolní nákup;
- C) porušení povinností stanovených v § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele (nekalé obchodní praktiky) – za nepřehledné uvedené informace o počátku „letákové“ akce;
- D) porušení povinností stanovených v § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele (informování o ceně) – za chybějící informace o ceně nabízených výrobků;
- E) porušení povinností stanovených v § 15 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele (předvedení výrobku) – za nepředvedení zvoleného výrobku.

Pokud jde o právní úpravu dopadající na uvedený případ, dle § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele je prodávající povinen *prodávat výrobky a poskytovat služby za ceny sjednané v souladu s cenovými předpisy a ceny při prodeji výrobků nebo poskytování služeb správně účtovat; při konečném účtování prodáváných výrobků a poskytovaných služeb v hotovosti se celková částka zaokrouhluje vždy k nejbližší platné nominální hodnotě zákonných peněz v oběhu*. Dle § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele *se zakazuje užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv. Nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky*. Ve smyslu § 12 odst. 1 téhož zákona je prodávající dále povinen *informovat v souladu s cenovými předpisy a přímo použitelným předpisem Evropských společenství spotřebitele o ceně prodáváných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informací o ceně výrobků či služeb vhodně zpřístupnit*. Zároveň je ve smyslu § 15 odst. 1 téhož zákona prodávající povinen *na žádost spotřebitele výrobek předvést, umožňuje-li to povaha výrobku*.

Žalobce předně v podané žalobě namítal, že správní orgány obou stupňů náležitě neprokázaly, že by se žalobce dopustil správních deliktů popsanych výše pod body A) a D), když v této souvislosti odkázaly toliko na protokol z provedené kontroly. Žalobce se domníval, že protokol o kontrole nemůže sám o sobě postačovat k prokázání viny žalobce. V této souvislosti pak namítal, že ačkoli správním orgánům nic nebránilo obstarat si takový důkazní materiál, na jehož základě by bylo možné vinu žalobce nade vší pochybnost prokázat,

nepřistoupily k pořízení fotodokumentace ani např. audiovizuálního záznamu, které by jistě průkaznými byly. Takto uplatněnou žalobní námitku krajský soud shledal důvodnou.

Krajský soud v této souvislosti nejprve uvádí, že zákon č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění účinném pro projednávanou věc, v § 12 odst. 1 stanovil, že povinností kontrolních pracovníků je zjistit při kontrole skutečný stav věci. Kontrolní zjištění jsou kontrolní pracovníci povinni prokázat doklady. Podle § 15 odst. 1 téhož zákona se o kontrolním zjištění pořizuje protokol, který obsahuje zejména popis zjištěných skutečností s uvedením nedostatků a označení ustanovení právních předpisů, které byly porušeny. Podle § 15 odst. 2 zákona o státní kontrole se v protokole uvádí označení kontrolního orgánu a kontrolních pracovníků na kontrole zúčastněných, označení kontrolované osoby, místo a čas provedení kontroly, předmět kontroly, kontrolní zjištění, označení dokladů a ostatních materiálů, o které se kontrolní zjištění opírá. Protokol podepisují kontrolní pracovníci, kteří se kontroly zúčastnili. Podle ustanovení § 26 zákona o státní kontrole pro řízení podle tohoto zákona platí (s výjimkou § 18 tohoto zákona) správní řád.

V daném případě krajský soud z obsahu předloženého správního spisu ověřil, že ve vztahu ke správnímu deliktu ad A) vycházely správní orgány při zjišťování skutkového stavu věci (vedle samotného dokladu o koupi) toliko z protokolu o provedené kontrole č. j. ČOI 147600/12/2200, jehož obsah krajský soud ocitoval v části III. odůvodnění tohoto rozsudku. Předně je nutno konstatovat, že z obsahu kontrolního protokolu (viz **část 1. Správnost účtování** – pasáž pod tabulkou) je patrné, že k rozdílu v účtování v neprospěch spotřebitele v celkové výši 697 Kč došlo tím, že u zboží byly deklarovány jiné ceny (ceny nižší), než za které bylo zboží účtováno. Dále je v protokolu uvedeno (viz citace výše), že se jednalo o zboží, které je uvedeno v letáku zboží se slevami platnými od 28. 11. 2012. Předně je nutno upozornit, že toto konstatování kontrolního orgánu dle krajského soudu navozuje dojem, že rozdíl v účtovaných cenách byl v daném případě dán tím, že zboží z kontrolního nákupu bylo účtováno nikoli v akčních cenách uvedených v letáku, ale v cenách bez zohlednění slevové akce. Nelze tedy žalobci vytýkat, že na tuto skutečnost reagoval v průběhu předchozího správního řízení i v podané žalobě. Prvostupňový správní orgán se sice v této souvislosti pokusil v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí na str. 9 uvedenou nejasnost odstranit tím, že konstatoval, že při přepočtu cen, resp. rozdílu v účtování byla vzata v úvahu cena uvedená u jednotlivých výrobků přímo na regálu, nikoli cenový údaj uvedený v letáku, který ze své podstaty nemůže plně a za všech okolností nahradit cenové označení dle § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele; tomuto tvrzení správního orgánu ovšem odporuje samotný obsah kontrolního protokolu, a to v **části 4. Nekalé obchodní praktiky**, která se právě věnuje platnosti cen výrobků uvedených v akčním letáku platném od 28. 11. 2012 do 4. 12. 2012, kdy s ohledem na provozní dobu prodejny Tesco non-stop by tyto ceny měly být účtovány už od půlnoci z 27. na 28. 11. 2012. V této souvislosti kontrolní orgán uvedl, že „z výše uvedeného v bodě 1 však vyplývá, že tomu tak není“. Tento závěr ovšem nemůže obstát, neboť kontrolní nákup byl dle originálu pokladni účtenky připojené ke kontrolnímu protokolu uskutečněn ještě dne 27. 12. 2012, a to ve 23:45 hodin. Pro závěr prvostupňového správního orgánu, že při přepočtu cen, resp. rozdílu v účtování, byla vzata v úvahu cena u jednotlivých výrobků přímo na regálu a nikoli cenový údaj uvedený v letáku, pak spisový materiál neobsahuje vůbec žádné podklady. Spisový materiál neobsahuje fotodokumentaci regálů s výrobky obsaženými v kontrolním nákupu, která by dokládala pravdivost tvrzení

správních orgánů, že se ceny uvedené na cenovkách přímo na regálu lišily od cen účtovaných. Tuto skutečnost tak krajský soud nebyl schopen z obsahu spisového materiálu jakkoli ověřit. Stejně tak je v tomto ohledu naprosto nedostatečně formulován i výrok prvostupňového rozhodnutí týkající se tohoto správního deliktu, který v rozporu se závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publikovaném pod č. 1546/2008 Sb. NSS, neobsahuje náležitý popis skutku tak, aby bylo možno jednoznačně určit, zda vůbec a v důsledku jakých skutečností k účtovanému cenovému rozdílu došlo.

Na základě výše uvedeného tak dle krajského soudu nelze mít za jednoznačně prokázané, že se žalobce vytýkaného správního deliktu dopustil. Ve správním spisu chybí jakékoli důkazy prokazující vinu žalobce a také protokol o kontrole nelze v tomto ohledu považovat za dostatečný důkaz. Chybí v něm totiž jakékoli bližší údaje, které by popisovaly situaci na místě samém, např. právě tu skutečnost, že regály u výrobků vybraných do kontrolního nákupu byly opatřeny cenovými štítky s uvedením jiných cen, než byly následně účtovány u pokladny. Protokol o kontrole neobsahuje ani slovní popis toho, co na místě pozorovali a vnímali kontrolní pracovníci, kteří následně nebyli v řízení vyslechnuti. Stejně tak (jak již bylo uvedeno) kontrolní pracovníci nepřistoupili k pořízení fotografií, které by přispěly ke zdokumentování stavu věci a skutkových okolností. Krajský soud tak je nucen konstatovat, že pokud jde o učiněná skutková zjištění, není schopen si na základě obsahu spisového materiálu vůbec učinit úsudek o tom, na základě jakých skutečností správní orgány dospěly k uvedeným skutkovým zjištěním. V tomto ohledu proto nemůže obstát tvrzení prvostupňového správního orgánu, že považuje porušení povinností uvedených v § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele za jednoznačně prokázané, přestože součástí předmětného kontrolního protokolu není fotodokumentace regálových cenovek u nesprávně účtovaných výrobků zakoupených inspektory ČOI do kontrolního nákupu.

Tytéž závěry je pak nutno vztáhnout i na vytýkaný správní delikt uvedený pod bodem D) výše – tj. porušení povinností stanovených v § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele spočívající v chybějících informacích o ceně nabízených výrobků. V této souvislosti je z obsahu kontrolního protokolu (viz **část 2. Kontrola cenového označení**) patrné, že spotřebitel neměl být u vyjmenovaného zboží roztržiděného dle sortimentu informován a seznámen s jeho cenou platnou v okamžiku nabídky na prodej. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplynulo, že cenové označení bylo zkoumáno průběžně, a to v době od 21.00 do 23.45 hod., kdy tříhodinová absence cenového označení může být jen těžko omluvitelná v situaci, kdy technicky žalobci nic nebránilo v umístění cenovek k příslušnému zboží a uvedení nabídky tohoto zboží do souladu se zákonem. I v případě tohoto správního deliktu je krajský soud nucen konstatovat, že nelze mít za jednoznačně prokázané, že se žalobce vytýkaného správního deliktu dopustil. Ve správním spisu chybí jakékoli důkazy prokazující vinu žalobce a také protokol o kontrole nelze v tomto ohledu považovat za dostatečný důkaz. Protokol neobsahuje žádné bližší údaje, které by popisovaly např. tu skutečnost, že regály u vyjmenovaných druhů výrobků skutečně nebyly opatřeny cenovými štítky a po jak dlouhou dobu. Protokol o kontrole neobsahuje ani slovní popis toho, co na místě pozorovali a vnímali kontrolní pracovníci, kteří následně nebyli v řízení vyslechnuti. Ani v tomto případě kontrolní pracovníci nepřistoupili k pořízení fotografií, které by přispěly ke zdokumentování stavu věci a skutkových okolností, včetně uvedení časového

rámcem a způsobu, jakým byl předmětný správní delikt spáchán. I ve vztahu k tomuto správnímu deliktu je proto krajský soud nucen konstatovat, že pokud jde o učiněná skutková zjištění, není schopen si na základě obsahu spisového materiálu vůbec učinit úsudek o tom, na základě jakých skutečností správní orgány dospěly k uvedeným skutkovým zjištěním. Nad rámec výše uvedeného pak pochybení správních orgánů umocňuje ta skutečnost, že ani ve vztahu k tomuto správnímu deliktu výrok prvostupňového správního rozhodnutí neobsahuje v rozporu s výše zmiňovaným rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publikovaným pod č. 1546/2008 Sb. NSS, požadované náležitosti.

Krajský soud v této souvislosti připomíná, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v uvedeném rozhodnutí řešil otázku vymezení náležitostí výroku rozhodnutí o jiném správním deliktu a určení dopadu nesplnění těchto náležitostí na zákonnost rozhodnutí, konkrétně v otázce, zda je nezbytné přímo do výroku zahrnout i vymezení skutku, v němž je jiný správní delikt spatřován, a zda v případě, že do něj vymezení skutku zahrnuto není, vyvolá tato skutečnost vždy nezákonnost takového rozhodnutí. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyslovil, že *„výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]*. Rozšířený senát poté odmítl úvahu, že postačí, jsou-li tyto náležitosti uvedeny v odůvodnění rozhodnutí.

Pokud tedy ve vztahu k tomuto správnímu deliktu vymezenému pod bodem D) - viz výše - prvostupňový správní orgán v odůvodnění rozhodnutí toliko konstatoval, že žalobce v rozporu s ustanovením § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele neinformoval spotřebitele v souladu s cenovými předpisy o ceně nabízených výrobků (řazených dle jednotlivých sortimentů) a poté již následoval pouze výčet jednotlivých druhů zboží, u nichž k tomu mělo dojít, nebylo z takto vymezeného skutku vůbec patrné, jakým způsobem ani kdy (či v jakém časovém úseku) mělo ke spáchání tohoto správního deliktu dojít. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí přitom, jak bylo uvedeno výše, nemůže tento nedostatek náležitostí výroku rozhodnutí o správním deliktu zhojit.

Žalovaný se tak mýlí, pokud ve svém vyjádření poukázal na skutečnost, že to byl žalobce, kdo nepřiložil žádné důkazy ke svým tvrzením ohledně správních cen uvedených u předmětných výrobků, stejně jako k tvrzení, že absence cenovek u vyjmenovaných výrobků trvala pouze pár minut. Byly to totiž správní orgány, které byly povinny pochybení žalobce a porušení právních předpisů z jeho strany nade vší pochybnost prokázat, tj. prokázat, že ceny na cenovkách nesouhlasily s cenami, které byly za dané výrobky následně účtovány a že výrobky vyjmenované v kontrolním protokolu a následně i v prvostupňovém správním rozhodnutí nebyly označeny cenou několik hodin (od cca 21 hod. do cca půlnoci). V tomto ohledu však, jak již bylo uvedeno výše, správní spis neposkytuje zjištěnému skutkovému stavu vůbec žádnou oporu.

Krajský soud dále na tomto místě podotýká, že s ohledem na skutečnost, že sankční řízení o správním deliktu je ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních

svobod (publikované pod č. 209/1992 Sb.) řízením o trestním obvinění, je nutno, aby to byl právě správní orgán, kdo je povinen prokázat vinu pachatele (zde žalobce) a v souladu se zásadou materiální pravdy vycházet ze skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tomu také odpovídá zásada vyšetřovací (vyhledávací), dle které je za objasnění skutkového stavu věci odpovědný správní orgán, a která s sebou nese povinnost správního orgánu činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu věci a vyvíjet vlastní důkazní aktivitu. Důkazy v tomto směru provedené, pokud v daném případě vůbec je možno hovořit o provádění dokazování, však pro posouzení předmětné otázky nepostačovaly a nebylo možno z nich vyvodit žádné jednoznačné závěry. Krajský soud tak vzhledem k výše uvedenému uzavírá, že správní orgány v zásadě nevedly vůbec žádné vlastní dokazování, nýbrž vycházely toliko z kontrolního protokolu, který slouží jako podklad pro zahájení správního řízení o spáchání správního deliktu. Dosud zjištěný skutkový stav tak ve vztahu ke dvěma výše uvedeným správním deliktům nemůže obstát.

Zároveň se zřetelem k tomu, že dosud nebyl náležitě zjištěn skutkový základ pro posouzení odpovědnosti žalobce za vytýkané správní delikty, je nutno konstatovat, že krajský soud se nemohl zabývat žalobními body vztahujícími se k otázkám kritérií, výše a přiměřenosti uložené pokuty. Nebylo-li dosud spolehlivě prokázáno spáchání vytýkaných správních deliktů, bylo by předčasné zabývat se námitkami vztahujícími se k uložené pokutě, to zvláště za situace, kdy pokuta byla uložena dle ustanovení vztahujícího se ke správnímu deliktu, jehož spáchání nebylo v řízení náležitě prokázáno.

Důvodnými naopak krajský soud neshledal uplatněné žalobní námitky týkající se vytýkaných správních deliktů popsaných výše pod body B) a E), v jejichž případě žalobce namítal, že zde byly naplněny liberační důvody ve smyslu § 24b zákona o ochraně spotřebitele, které jej odpovědnosti za spáchané správní delikty zprostily. Žalobce byl přesvědčen, že učinil maximum pro to, aby k porušování právních předpisů nedocházelo. V této souvislosti uvedl, že objektivně nemohl učinit více, než své zaměstnance pravidelně proškolovat a průběžně dohlížet na výkon jejich činnosti v mezích, v jakých mu to je dovoleno pracovněprávními a jinými právními předpisy.

Podle § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

Pokud žalobce v této souvislosti v podané žalobě poukazoval na skutečnost, že veškeré své úsilí ve smyslu § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele vynakládá již tím, že řádně a pravidelně školí své zaměstnance, krajský soud je naopak toho názoru, že se v tomto ohledu nejednalo o vynaložení veškerého úsilí, které by na žalobci bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Pokud žalobce namítal, že svým zaměstnancům poskytuje pravidelná školení ze znalosti příslušných právních předpisů, případně v této souvislosti provádí namátkové kontroly, lze tuto skutečnost hodnotit spíše jako nutné minimum, k němuž je žalobce povinen. Nadto žalobce tato svá tvrzení ve správním řízení ani nedoložil relevantními důkazy (např. termíny a programy školení, docházkovými listinami, záznamy o provedených namátkových kontrolách, včetně zjištěných výsledků a přijatých opatření apod.). Neprokázal tedy ani tu skutečnost, že u něj k pravidelnému

školení zaměstnanců vůbec dochází a že v prodejnách namátkové kontroly provádí. Skutečnost, že by se v obou případech jednalo o zcela výjimečné pochybení jednotlivého zaměstnance, které nelze vyloučit, přitom není relevantní. Žalobce odpovídá za chování svých zaměstnanců a je na něm, aby prodej svěřil osobám náležitě kvalifikovaným a odpovědným tak, aby k pochybením a porušování zákonných ustanovení nedocházelo. Ve správním řízení přitom žalobce nedoložil žádné konkrétní důkazní prostředky, které by prokazovaly, že by přistoupil k provedení účelných a rozumných systémových opatření (jak o tom hovoří v žalobě) a konkrétně jakých tak, aby porušení právních povinností v budoucnu zabránil.

Krajský soud pak nepřisvědčil ani argumentaci žalobce týkající se vytýkaného správního deliktu popsaného výše pod bodem C), tj. nekalých obchodních praktik ve spojitosti s uváděným počátkem platnosti akčního nabídkového letáku. Mezi účastníky řízení v této souvislosti nebylo sporné, že by se žalobce vytýkaného jednání nedopustil, ostatně pochybení na straně žalobce bylo náležitě prokázáno samotným obsahem akčního letáku, jehož originál byl připojen k porízenému kontrolnímu protokolu. Namítal-li žalobce v této souvislosti, že v minulosti mu uvádění platnosti nabídkového letáku na zadní straně nebylo ČOI vytýkáno, je nutno souhlasit s vyjádřením žalovaného, že tato skutečnost ještě neznamená, že by takové jednání bylo v pořádku. Pokud správní orgán při kontrole učinil zjištění, které v minulosti opomenul, nelze se domnívat, že by žalobce za takové jednání nebylo možno postihnout. Skutečnost, že žalobce závadný stav ihned po jeho zjištění odstranil, nadto byla následně hodnocena v jeho prospěch.

Krajský soud se neztotožnil ani s námitkami žalobce, že by správní orgány nebyly oprávněny provádět kontrolu i v pozdních večerních, či nočních hodinách a opakovaně, zvláště v situaci, kdy se jednalo o kontrolu na provozovně s neomezeným non-stop provozem. K námitkám týkajícím se spojování věcí a provádění společného řízení pak je krajský soud nucen konstatovat, že žalobce v podané žalobě, stejně jako v jejím doplnění, náležitě nespécifikoval jednotlivá správní řízení tak, aby krajský soud vůbec byl schopen posoudit jejich vzájemnou souvislost. Žalobce se v této souvislosti omezil toliko na konstatování, že jednání, která byla ve správním řízení projednávána, si byla velice podobná, a proto mělo dojít ke spojení jednotlivých řízení o správních deliktech vedených za jednání v časově poměrně omezeném období. Pokud žalobce nekonkretizoval, o jaké časové období se mělo jednat a v čem měla jednotlivá vytýkaná jednání spočívat, krajský soud nebyl schopen ověřit a přezkoumat, zda v této souvislosti dochází na straně správních orgánů k jakémukoli pochybení či nikoli.

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou, a proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušil. Ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s. krajský soud dále vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Z důvodu zrušení napadeného rozhodnutí se již krajský soud nezabýval návrhem žalobce na případnou moderaci uložené sankce.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a dále v nákladech právního zastoupení v celkové výši 12 342 Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu Mgr. Lud'ka Šrubáře, advokáta, za zastupování v řízení před krajským soudem, a to za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání soudu ve věci samé - podání žaloby včetně jejího doplnění) dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve výši 9 300 Kč (3 x 3 100 Kč); a dále o náhradu hotových výdajů ve výši 900 Kč (3 x 300 Kč). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, byla částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů zvýšena o částku 2 142 Kč odpovídající příslušné výši daně z přidané hodnoty. Celkem se tedy jedná o částku 15 342 Kč. Ke splnění povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 30. dubna 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová